

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – stażysta Magdalena Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 czerwca 2016 r.

sprawy:

H. D. - c. J. i M. zd. D., ur. (...) w W.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 14 grudnia 2015r. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w W. spowodowała u J. T. (1) ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu poprzez zadanie mu ciosem nożem w podbrzusze po lewej stronie, co skutkowało powstaniem rany klutej po stronie lewej podbrzusza penetrującej do jamy otrzewnowej oraz uszkodzeniem krezki jelita cienkiego i krwawieniem do jamy otrzewnowej oraz powstaniem rany ciętej przedramienia prawego, tj. obrażeń realnie zagrażających życiu pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k.

orzeka:

I. Oskarżoną H. D. uznaje za winną zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art.156 § 1 pkt. 2 k.k. skazuje oskarżoną i wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. N. wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonej na etapie postępowania przygotowawczego oraz postępowania sądowego w kwocie 1320 złotych plus VAT.

III. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od opłaty a pozostałe koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

III K 222/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2015 roku H. D. przebywała na spotkaniu towarzyskim w miejscu zamieszkania J. T. (2). W toku tego spotkania wyniknęła sprzeczka o telefon komórkowy i w pewnym momencie oskarżona wyszła z pokoju do kuchni gdzie wyposażyła się w nóż po czym powróciła do pokoju i ugodziła pokrzywdzonego w okolicę podbrzusza po lewej stronie powodując powstanie rany klutej podbrzusza i rany ciętej przedramienia.

Powyższy stan Faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonej H. D. (k-72-77,146-147) zeznań świadków J. T. (1) (4-6,44-45), A. J. (k-35-36,61), W. M.(kp 22-23), M. K. (k- 14-15), M. Z. (k-101-102, 167-168), M. S. (k- 119-120) oraz dowodów wymienionych w uzasadnieniu wniosku.

Sąd w pełni dał wiarę zarówno zeznaniom świadków jak i wyjaśnieniom oskarżonej albowiem całkowicie się potwierdzają i posiadają każde z nich cechy spójności, logiki i braku sprzeczności z pozostałymi dowodami.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego materiału dowodowego, który posiada cechy całkowitej jednoznaczności wina oskarżonej i okoliczności czynu nie budzą wątpliwości.

W świetle zwłaszcza zgodnych deponycji procesowych oskarżonej, pokrzywdzonego i A. J. oraz dokumentacji medycznej nie ulega wątpliwości, że oskarżona zadała pokrzywdzonemu cios nożem godzący w dolną część korpusu, który spowodował przy okazji ranę przedramienia.

Także oczywisty jest charakter tej rany, co wynika z opinii biegłego lekarza chirurga na k- 203.

Powyższe nakazują uznać tezę oskarżyciela za całkowicie udowodnioną a działanie oskarżonej za wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt2 kk.

Sąd wymierzając karę podzielił pogląd prokuratora, co do zasadności wymierzenia uzgodnionej z oskarżoną kary 1 roku pozbawienia wolności. Sąd wziął pod uwagę okoliczności czynu i brak elementu premedytacji oraz postawę oskarżonej w toku postępowania karnego. Także powściągliwe w swej wymowie postępowanie pokrzywdzonego wskazuje na to iż w ograniczonym zakresie żywi do oskarżonej urazę. Zakres zagrożenia dla pokrzywdzonego był wprawdzie duży, lecz sama rana należała do dość ograniczonych i nierozległych. Biorąc to pod uwagę i nie zapominając o uprzedniej karalności oskarżonej Sąd wymierzył karę w wysokości najniższego zagrożenia przewidzianego za zarzucany oskarżonej czyn.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.